

Svanučé

Glasnik Kristove Prisutnosti

Časopis Svanuće

Kolovoz 2026.

Sadržaj

ISTAKNUTI ČLANAK	2
CRKVA - 2. DIO OD 2	2
BIBLIJSKI STUDIJI	14
ISUS I TOMA	14
PRVI KRŠĆANSKI MUČENIK.....	17
PAVAO GOVORI NARODU	20
PAVAO POTIČE TIMOTEJA	23
LIDIJA, PRODAVAČICA GRIMIZA.....	26
KRŠĆANSKI ŽIVOT I DOKTRINA.....	29
VIZIJE OD GOSPODINA.....	29

Pratite u svojoj Bibliji!

Crkva - 2. dio od 2

„[Krist] je glava tijela, Crkve; on je početak, prvorođenac od mrtvih, da u svemu ima prvenstvo.“

Kološanima 1:18

U prvom dijelu našeg razmatranja teme „Crkva“, koja se pojavila u prošlomjesečnom izdanju časopisa The Dawn, posvetili smo pozornost biblijskom značenju riječi „crkva“, kako je nastala nakon Isusovog Prvog dolaska i uvjetima za postajanje članom. Također smo raspravljali o tome što se podrazumijeva pod „krštenjem u Krista“, simbolom krštenja vodom i organizacijom crkve kako je navedeno u Bibliji.

U ovomjesečnom izdanju, dalje ćemo razmišljati o ovoj temi. Važne teme o kojima će se raspravljati na sljedećim stranicama uključivat će: ulogu dvanaest apostola i drugih slugu crkve; misiju crkve; te nebesku i zemaljsku fazu Božjeg plana za spasenje cijelog čovječanstva od grijeha i smrti po Kristu.

Dvanaest apostola

U božanskom uređenju, cijeloj crkvi, počevši od Pedesetnice, trebalo je služiti dvanaest apostola koje je postavio Bog. (Otkrivenje 21:10,14; Efežanima 2:19,20) U skladu s tim, Isus je odabrao dvanaest pojedinaca da budu s njim tijekom njegove službe kako bi mogli primiti osobnu obuku i upute od njega. To su bili Petar, Andrija, Jakov, Ivan, Filip, Bartolomej, Toma, Matej, Jakov Alfejev, Tadej, Šimun i Juda. Matej 10:2-4

Juda se, kao što znamo, pokazao nevjernim, a Sveto pismo pokazuje da je Gospodin izabrao Pavla da zauzme njegovo mjesto. U Djelima apostolskim 1:23-26 obaviješteni smo o nastojanju preostalih jedanaest apostola da izaberu jednog koji će zauzeti Judino mjesto. Odlučili su se za Matiju. Međutim, ta je akcija poduzeta prije nego što su primili Duha Svetoga i nema dokaza da je Gospodin poštovao njihov izbor. Matijino ime se ne pojavljuje nakon ovoga.

Riječ apostol [grčki: „apostolos“] znači „onaj koji je poslan“, delegat ili veleposlanik Evanđelja. S ovog širokog gledišta, svaki je kršćanin apostol, jer smo svi mi „poslanici Kristovi“. (2. Korinćanima 5,20) Zapravo, grčka riječ „apostolos“ koristi se u Bibliji u odnosu na druge pojedince osim dvanaest izabranih apostola. (Ivan 13,16; Filipljanima 2,25) Međutim, to ne znači da su zauzimali isti visoki položaj autoriteta u crkvi kao onaj koji je božanskim imenovanjem dan onima koje je Gospodin posebno izabrao.

U Ivanu 17,12 Isus se poziva na dvanaest božanskih imenovanih apostola kao na one koje mu je dao Nebeski Otac. Ovi posebni apostoli nisu se međusobno birali za taj položaj, pa nisu imali ovlasti izabrati Matiju da zauzme Judino mjesto. Kao što je Gospodin izabrao ostale, tako je u svoje vrijeme i na svoj način nakon uskrsnuća izabrao Pavla i dao mu ovlasti kao jednom od dvanaestorice.

Dvanaest apostola bili su više od samo propovjednika Evanđelja. Čudesno ih je nadahnuo Duh Sveti koji im je omogućio da govore i pišu poruku Božje Svete Riječi s autoritetom i točnošću. Njihova riječ bila je i još uvijek jest božanska poruka svakom kršćaninu. Zbog tog autoritativnog položaja

koji zauzimaju u organizaciji crkve, dovršena crkva uspoređuje se s gradom. Ovaj simbolični grad prikazan je s dvanaest temeljnih kamenova, a na tim kamenjima napisana su imena „dvanaest apostola Jaganjčevih“. Otkrivenje 21:14

Ostali sluge

U Efežanima 4:11, apostol Pavao nas obavještava da je Gospodin osigurao i druge sluge u crkvi. Osim apostola, uredio je proroke, evanđeliste, pastore i učitelje. Petar govori o piscima Starog zavjeta kao Božjim „svetim prorocima“. (2. Petrova 3:2) Oni su pisali kako ih je „vodio Duh Sveti“, pa kršćanin treba njihovu riječ, kao i riječ apostola, shvatiti kao autoritativnu. 2. Petrova 1:21

Međutim, kada Pavao govori o prorocima kao slugama u crkvi, on taj izraz koristi u mnogo širem smislu, primjenjujući ga na javne tumače Evanđelja. (1. Korinćanima 12:28; Efežanima 4:11; Djela 11:27,28; Djela 15:32; Djela 21:10,11) Ovi proroci, evanđelisti, pastori i učitelji su svi bitni sluge u crkvi, ali nisu nadahnuti kao dvanaest apostola, niti su imenovani na isti čudesan način kao apostoli.

Izraz u Novom zavjetu, „zaređeni ... starješine u svakoj crkvi“, prema grčkom tekstu, ispravnije se odnosi na „pružanje ruke“, kao pri glasovanju. (Djela 14:23) Jasna je implikacija da su niži sluge crkve, i starješine i đakoni, trebali biti izabrani glasovanjem zajednice kojoj su trebali služiti.

Biblijski izraz „starješina“, koji se također nalazi u gornjem stihu, općenito se odnosi na muškarce koji služe crkvi na duhovnoj osnovi. Pastor, učitelj, evanđelist ili prorok kao javni tumač spadao bi pod opću oznaku „starješina“. Grčka riječ „presbuteros“,

odakle je prevedena u Djelima 14:23, označava onoga tko je zreo. U crkvi bi opisivala onoga tko je prepoznat kao zdrav u vjeri i duhovno zreo u iskustvu.

Riječ „biskup“ također se koristi u Novom zavjetu i primjenjuje se na muške sluge koje bira crkva. Grčka riječ „episkopos“, s koje se prevodi, znači „nadzornik“ ili „nadglednik“. Svi starješine su, prema prilikama i sposobnostima, nadglednici u crkvi. Njihova je dužnost bdjeti nad Božjim stadom i brinuti se za njegove potrebe, posebno u duhovnom smislu. 1. Timoteju 3:1,2; Titu 1:7

Riječ „đakon“ također se nekoliko puta pojavljuje u vezi s uređenjem Rane Crkve. To je prijevod grčke riječi „diakonos“, što znači „obavljati poslove“ ili „brinuti se za“. Sveto pismo kaže da su đakoni bili „ljudi poštenog glasa, puni Duha Svetoga i mudrosti“, imenovani da pomažu u materijalnim poslovima crkve. Prvi od njih koji su imenovani bili su u crkvi u Jeruzalemu. Djela apostolska 6:2-4; 1. Timoteju 3:8-13

Biblijske kvalifikacije za one koji mogu biti pravilno izabrani od strane skupštine da služe kao starješine, biskupi i đakoni, iznio je Pavao u 1. Timoteju 3:1-13. U ovim kvalifikacijama izraz „sposoban poučavati“ podrazumijeva pravilno razumijevanje Istine Božjeg plana kako je naučeno u Bibliji. Bilo koja skupina posvećenih vjernika, velika ili mala, koja ima braću koja ispunjavaju ove kvalifikacije, ovlaštena je Svetim pismom da ih izabere za ove službe. Kada se to učini, Gospodin priznaje ova imenovanja.

Sveto pismo jasno daje do znanja da nijedna skupina kršćana ne treba tražiti autoritet od matične

crkve da izabere sluge, održava sastanke i nastavlja djelo Gospodinovo. Slično tome, zajednice ne moraju biti velike da bi ostvarivale svoju slobodu u tom smislu. Biblijski zapis kaže da su mnoge crkve ili skupine kršćana u apostolska vremena bile organizirane u domovima vjernika i održavale svoje redovite sastanke u tim domovima. (Rimljanima 16:5; 1. Korinćanima 16:19; Kološanima 4:15) Isto se radi i danas. Sada, kao i u prošlosti, Gospodin bogato blagoslivlja one koji pronađu druge s kojima mogu surađivati kao grupa - ili, u biblijskom smislu, crkva. Oni mogu birati svoje sluge jednostavnim metodom pružanja ruke. Nije potreban popis članova, niti je to odobreno Svetim pismom.

U Bibliji nema mnogo toga što bi ukazivalo na prirodu sastanaka koje su održavale različite skupine u Ranoj Crkvi. Svakako, apostoli i drugi su povremeno držali govore. Međutim, korisni sastanci mogu se održati čak i ako možda nema nikoga kvalificiranog za propovijed. Sastanci za proučavanje Biblije, i tematski i kontekstualni, na kojima svi prisutni imaju priliku izraziti svoje misli i postaviti pitanja, vrlo su korisni. Starješina, ako je izabran, trebao bi služiti održavanju urednosti u proučavanju. Sastanci molitve, hvale i svjedočanstva također su duhovno korisni onima koji ozbiljno nastoje upoznati i činiti Božju volju.

Misija Crkve

Sadašnja misija crkve je trostruka. Prvo, to je usavršavanje [grčki: potpuno opremanje] svetaca za buduće djelo služenja. (Efežanima 4:12,13) Drugo, to je razvijati u svakom članu plodove i milosti kršćanskog karaktera. (Galaćanima 5:22,23; 2. Petrova 1:5-8) Treće, to je biti Božji svjedok svijetu o

Kristovom kraljevstvu blagoslova koje je sada tako blizu. Matej 24:14

U prvom dijelu našeg razmatranja ove teme, primijetili smo ove Isusove riječi Petru: "Na ovoj stijeni sagradit ću svoju crkvu." (Matej 16:18) Ono što je "izgrađeno" u svoje vrijeme dolazi do završetka. Nije Božji plan da "gradnja" crkve traje zauvijek. Stoga nije slučaj da svi koji će ikada dobiti spasenje kroz Krista postanu članovi crkve. Samo značenje riječi crkva [grčki: "ekklesia"] je "poziv" i suprotno je ovom konceptu Božje svrhe u sadašnje vrijeme. Crkva je "pozvana" iz svijeta. (1. Korinćanima 1:26; 1. Petrova 2:9) Bit će je "malobrojna", "malo stado". (Matej 7:13,14; Matej 22:14; Luka 12:32) Božji plan nije obratiti svijet općenito do dolaska njegovog obećanog kraljevstva. Matej 6:10

„Ti si Krist“, svjedočio je Petar, „Sin Boga živoga.“ (Matej 16,16) Ovaj izraz poistovjećivao je Isusa s mesijanskim obećanjima Starog zavjeta i ukazivao na to da je Petar u Isusu ispravno prepoznao onoga koga je Bog poslao da ispuni ta obećanja. Da bismo jasno vidjeli punu božansku svrhu kroz crkvu, bitno je imati na umu starozavjetna obećanja o Kristu; jer je crkva pozvana iz svijeta da se s njim pridruži u ispunjenju tih obećanja. Bog je rekao Abrahamu: „U tvome potomstvu blagoslovit će se svi narodi zemlje.“ (Postanak 22,18) U Galaćanima 3,16 Pavao nas obavještava da je to „sjeme“ obećanja Krist. Apostol nam daje dodatne informacije o sjemenu obećanja. U Galaćanima 3,27 i 29 čitamo: „Koji god ste kršteni u Krista, u Krista ste se obukli. ... A ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.“ Ovo je nepogrešiv dokaz da

će oni koji, kroz potpuno posvećenje da čine Božju volju, postanu članovi crkve, koja je tijelo Kristovo, i vjerni su do smrti, biti dio obećanog „sjemena“ kroz koje će svi ljudi biti blagoslovljeni. Otkrivenje 2:10

Uspostavljanje crkve nije dovršenje Božjeg plana prema djeci ljudskoj. To je samo početak njegovog plana da blagoslovi čovječanstvo. U Jakovu 1:18 kaže nam se da je crkva „vrsta prvina“ Božjih stvorenja. Ovaj izraz se također koristi u Otkrivenju 14:4 i primjenjuje se na one koji su na nebu povezani s Kristom Isusom, „Jaganjcem“, na simboličnoj gori Sion, nebeskoj fazi Božjeg kraljevstva. Otkrivenje 14:1; Hebrejima 12:22,23

U 15. poglavlju 1. Korinćanima, Pavao je vrlo jasno istaknuo da nada u život i za crkvu i za svijet ovisi o uskrsnuću mrtvih. Ako nema uskrsnuća mrtvih, tvrdio je, „onda su i oni koji su usnuli u Kristu propali.“ (1. Korinćanima 15,18) Međutim, dao nam je jamstvo uskrsnuća i priliku da svi steknu vječni život, rekavši: „Kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti.“ 1. Korinćanima 15,22

Zatim Pavao pokazuje da u uskrsnuću treba postojati određeni redoslijed ili slijed. „Svaki u svom redu: prvina Krist; zatim oni koji su Kristovi o njegovu dolasku.“ (1. Korinćanima 15,23) „Prvi plodovi“ na koje se odnosi su crkva. Nakon toga, točniji prijevod grčkog teksta bio bi: „Poslije oni [svi koji nisu dio crkve, u svom redu] koji postanu Kristovi za vrijeme njegove prisutnosti.“ Riječ „dolazak“ u ovom stihu prevedena je s grčke riječi „Parousia“, što znači „prisutnost“. Ovo je referenca na tisuću godina Kristova kraljevstva kada će on i njegova crkva vladati s ciljem uništenja grijeha i smrti te davanja

cijelom čovječanstvu prilike da prihvati dar života koji je pružila njegova prolivena krv.

Pavlova daljnja izjava koja slijedi odmah je jasna: „Zatim dolazi kraj, kad preda kraljevstvo Bogu i Ocu; kad obori svako Vrhovništvo, svaku Vlast i Silu. Jer on mora kraljevati dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Posljednji neprijatelj koji će biti uništen jest smrt.“ (1. Korinćanima 15:24-26) Ovo je velika, konačna Božja svrha koju treba ostvariti kroz Krista i crkvu - „naknadni“ blagoslov koji će dosegnuti cijelo čovječanstvo kada izgradnja crkve bude dovršena.

Nebesko i zemaljsko

U svojoj lekciji o uskrsnuću Pavao otkriva da će neki primiti nebeska tijela, a neki ljudska ili zemaljska tijela - odlučujući faktor u svakom slučaju je vrsta „sjemena“ ili „golog zrna“ koje se sije. (1. Korinćanima 15:37,38) „Ono“ ili „golo zrno“ na koje Pavao misli jednostavno je identitet, ukupnost nečijih misli i karaktera tijekom cijelog života.

Oni koji su potpuno posvećeni da čine Božju volju i pokopani su s Kristom u žrtvenoj smrti, dobit će „nebesko“ ili nebesko tijelo nakon uskrsnuća. (1. Korinćanima 15:40) To ovisi o njihovom hodaњу u „novom životu“ tijekom preostalih godina njihovog sadašnjeg zemaljskog života. (Rimljanima 6:4) Tijekom svog zemaljskog hodočašća uče usmjeriti svoju „ljubav prema onome gore“; njihove nade su nebeske; vjerom simbolično prebivaju zajedno s Kristom „na nebeskim mjestima“. (Kološanima 3:2; Efežanima 1:3) Dakle, dok su još u tijelu, „siju“ duhovne karaktere. U uskrsnuću oni primaju nebesku nagradu.

Međutim, većinu ljudi ne zanimaju duhovne stvari. To ne znači da su nužno zli. Većina njih nije. Vole dobra zemaljska jer su stvoreni kao ljudska, zemaljska bića, a Bog ih ne osuđuje što ne teže nebeskim stvarima. U samoj je prirodi stvari da oni, u smrti, „siju“ zemaljski karakter i kao rezultat toga bit će uskrsnuti od mrtvih kao ljudska bića, sa „zemaljskim tijelima“. 1. Korinćanima 15:40

Govoreći o uskrsnuću crkve, kasnije opisanom u Otkrivenju 20:6 kao „prvo uskrsnuće“, Pavao je objasnio: „Sije se u raspadljivosti, uskrsava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskrsava u slavi; sije se u slabosti, uskrsava u snazi; sije se tijelo tjelesno, uskrsava tijelo duhovno.“ 1. Korinćanima 15:42-44

O tome Pavao dodaje: „Postoji tijelo tjelesno i postoji tijelo duhovno.“ (1. Korinćanima 15:44) Drugim riječima, želi da shvatimo da opisujući promjenu prirode koju će doživjeti oni koji sudjeluju u „prvom uskrsnuću“, ne implicira da su oni jedini koji će uskrsnuti od mrtvih, jer će cijelo čovječanstvo biti oporavljeno od smrti, samo će oni primiti prirodna, zemaljska, ljudska tijela.

Pavao nastavlja svoju lekciju govoreći: „Prvi čovjek je od zemlje, zemljan; drugi čovjek je Gospodin s neba. Kakav je zemljan [oni koji umiru s ljudskim nadama i željama], takvi su i zemljani [u uskrsnuću]: i kakav je nebeski [oni koji sada usmjeravaju svoju ljubav prema nebeskim stvarima], takvi su i nebeski [u uskrsnuću].“ 1. Korinćanima 15:47,48

Pavao je zaključio ovu lekciju o uskrsnuću rekavši: „Ovo raspadljivo mora se obući u neraspadljivost, i ovo smrtno mora se obući u besmrtnost. Kad se

dakle ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se ispuniti riječ koja je napisana: 'Pobjeda proguta smrt! Gdje ti je, smrti, žalac? Gdje ti je, grobe, pobjeda?' 1. Korinćanima 15:53-55

Dakle, ukratko, Pavao predstavlja i nadu crkve i nadu svijeta. Nada uskrsnuća crkve je „slava i čast i besmrtnost“. (Rimljanima 2:7) Nijedno ljudsko biće ne posjeduje besmrtnost po prirodi. To je nagrada koja će biti dana onima koji vjerno slijede Kristove stope do smrti. U Otkrivenju 2:10 čitamo: „Budi vjeran do smrti i dat ću ti vijenac života.“

Poziv i priprema ovih za ostvarenje ove slavne nade u prvom uskrsnuću djelo je Boga po Duhu Svetome tijekom sadašnjeg doba od Pedesetnice. Međutim, Pavao objašnjava da kada se to ostvari i posljednji član Kristove crkve, ili „tijela“, uđe u slavu, tada će biti vrijeme za ispunjenje tih slavnih obećanja Starog zavjeta o uništenju smrti: „O smrti, gdje ti je žalac? O grobu, gdje ti je pobjeda?“ 1. Korinćanima 15:55; Izaija 25:8; Hošea 13:14

Pavao, citirajući Izaiju i Hošeu, uvjerava nas u božansku namjeru da uništi velikog čovjekovog neprijatelja, Smrt i grob. Riječ „grob“, kako se koristi u Hošei 13:14, prijevod je hebrejske riječi „šeol“ i ekvivalent je grčke riječi „had“ u Novom zavjetu. Ove se riječi na raznim mjestima prevode i kao „grob“ i kao „pakao“, no značenje koje one označavaju, posebno riječ „grob“, jednostavno se odnosi na stanje smrti ili zaborava, a ne na doslovno mjesto mučenja. (Propovjednik 9:10; Psalam 115:17; Djela 2:31) Dakle, razumijemo božansku svrhu prema čovječanstvu na koju se Isus osvrnuo kada je rekao

da „vrata pakla“ – grob, smrt – neće nadvladati crkvu. Matej 16:18

Kakvo divno jamstvo! Kroz vladavinu grijeha i smrti, pakao - grob ili grobnica - nastavio je tražiti svoje žrtve, ali u Otkrivenju 1:18 Isus nam kaže da ima "ključeve" pakla. On je otkupio te ključeve, pravo da otključa vrata pakla, vlastitom smrću kao čovjekov Otkupitelj. Kada njegova crkva bude potpuno izgrađena, ona će biti povezana s njim u darivanju obećanih blagoslova života cijelom čovječanstvu.

Činjenica da u međuvremenu toliko milijuna nastavlja ići u smrt, u biblijski pakao, neće ih lišiti tih blagoslova. Vrata pakla nisu nadvladala Krista; neće nadvladati njegovu crkvu; neće nadvladati ostatak svijeta; i neće nadvladati Adama i sve koji su umrli od Adama. Božanskom moći, ova će se vrata širom otvoriti i svi će zarobljenici Smrti biti pušteni! Izaija 42:7; Izaija 49:9; Izaija 61:1; Luka 4:18

Ovo će, dakle, biti budući rad crkve. Kakvo će to slavno djelo biti! Kakav bi poticaj trebao biti sada da se dokaže vjernost Gospodinu. Nema većeg mira ili radosti koju itko može iskusiti od one koja proizlazi iz jedinstva s Nebeskim Ocem i iz života potpune predanosti njemu. Doista, postoje kušnje, ali kako nas Pavao podsjeća, to su u stvarnosti „lake nevolje“ koje traju „samo na trenutak“ u usporedbi s „vječnom težinom slave“ koju je Gospodin obećao. 2. Korinćanima 4:17,18

Blagoslovljena je privilegija biti ubrojen među „pozvane“, crkvu, u sadašnje vrijeme. Bog sigurno blagoslivlja svoj narod, posebno otkrivajući im ljepote svog plana spasenja. Kako smo zahvalni što će kroz Krista i njegovu crkvu cijeli svijet imati priliku

radovati se blagoslovima koje je Gospodin namijenio za njih - blagoslovima obnove, kako ih je Petar opisao, „koje je Bog govorio ustima svih svojih svetih proroka od početka svijeta“. Djela 3:21

S obzirom na Božji skladan i pun ljubavi plan spasenja i za crkvu i za svijet, kroz koji su nam neke od ljepota već otkrivene u njegovoj Riječi, možemo dobro razumjeti i ponoviti osjećaje velikog apostola Pavla kada je napisao: „O, kako je veliko bogatstvo, mudrost i znanje Božje! Kako je nemoguće razumjeti njegove odluke i njegove putove! Jer tko može znati misli Gospodinove? Tko zna dovoljno da mu savjetuje? I tko mu je toliko dao da mu treba vratiti? Jer sve dolazi od njega i postoji njegovom snagom i namijenjeno je njegovoj slavi. Sva slava njemu u vijeke vjekova! Amen.“ Rimljanima 11:33-36

Isus i Toma

***Ključni stih: „Tada reče Tomi: ‘Stavite prst ovamo, pogledajte moje ruke! Pružite ruku i stavite je u moj bok! Ne sumnjajte i vjerujte.’“
Ivan 20:27***

***Odabrani odlomak iz Svetog pisma:
Ivan 20:24-29***

Apostol Toma često se naziva „Nevjerujućim Tomom“. Međutim, današnja lekcija predstavlja učenika u procesu duhovnog rasta. Toma je propustio Isusovo prvo pojavljivanje drugim učenicima. (Ivan 20,24) Kad su drugi svjedočili: "Vidjeli smo Gospodina", Toma je tražio dokaz prije nego što je mogao prihvatiti izvještaj svoje braće. (Ivan 20,25) Želio je sam vidjeti tragove čavala i dodirnuti rane. To možda zvuči grubo, ali je i ljudski. Nakon tuge, čovjek se često može bojati da će ga zavesti obnovljena nada. Toma nije bio spreman slijepo prihvatiti izjavu da je Isus uskrsnuo. Želio je susret iz prve ruke kao što su to iskusili drugi. Ivan 20,19.20

Osam dana kasnije učenici su ponovno bili unutra, sa zatvorenim vratima. (Ivan 20,26) Isusovo uskrsnuće nije odmah izbrisalo njihov strah. Ipak, Isus je došao i rekao: "Mir vama!" Ove nježne riječi Učitelja postale bi uobičajeni pozdrav u novozavjetnim poslanicama Ivana, Petra i Pavla, upućenim Ranoj Crkvi. Prije nego što se obratio

Tomi, Isus je ublažio tjeskobu u sobi dok je podučavao vrijednu lekciju. Vjera nije pretvaranje da se ne bojimo; to je povjerenje u uskrslog Krista, koji ulazi na vrata naših srca.

Isus se zatim okrenuo Tomi i ponovno izgovorio riječi našeg ključnog stiha. „Stavite prst ovamo, ... pružite ruku“, odražavajući Tomine vlastite kriterije za vjerovanje. (Ivan 20,27) Toma nije bio jedini koji je u početku sumnjao da je Isus uskrsnuo. Na dan Isusova uskrsnuća, svi su učenici sumnjali. Nisu vjerovali izvještaju žena. Luka 24,11

Lukino evanđelje pruža ovaj daljnji izvještaj: „Sam Isus stajaše posred njih i reče im: ‘Mir vama!’ A oni se prestrašise i uplašise te misliše da vide duha. I reče im: ‘Zašto se uznemirujete? I zašto vam se misli javljaju u srcima?’“ Pogledajte moje ruke i moje noge, to sam ja; opipajte me i vidite! Jer duh nema tijela i kostiju kao što vidite da ja imam. I kad to reče, pokaza im ruke i noge. Oni stajahu u nevjerici, puni radosti i čuđenja. Tada ih upita: "Imate li ovdje što za jelo?" Luka 24:36-41

Isusova poruka svim učenicima i nama ista je kao što je dao Tomi: "Ne budi nevjeran, nego vjeran." (Ivan 20:27) Sumnja može rezultirati zbunjenošću i boli, ali ovdje je pitanje bilo odanost. Bi li se Toma povjerio Isusu ili bi se nastavio suzdržavati? Vjera nije odsutnost pitanja; to je, radije, stavljanje naših života u Isusove ruke dok tražimo odgovore.

Toma se nije suzdržavao, već je odgovorio vrhuncem uskrsnulog Isusa: "Gospodin moj i Bog moj." (Ivan 20:28). Ovdje Toma ne samo da je priznao Isusovo uskrsnuće, već je i prepoznao svog Učitelja kao Gospodina. Isus zaključuje našu lekciju

ovim dubokim riječima, upućenim svakoj generaciji od tada: „Blago onima koji nisu vidjeli, a ipak su vjerovali.“ (Ivan 20,29) Nikada ne možemo dotaknuti Isusove rane. Međutim, vježbajmo vjeru i povjerenje u apostolsko svjedočanstvo, utjecaj Duha Svetoga i djelo uskrslog Gospodina u razvoju tijela Kristova.

Prvi kršćanski mučenik

Ključni stih: „A Stjepan, pun vjere i snage, činio je velika čudesa i znamenja među narodom.“

Djela 6:8

Odabrani stihovi iz Svetog pisma:

Djela 6:7-10; 7:1-60

Čini se da se Stjepanovo mučeništvo dogodilo nedugo nakon Pedesetnice, nakon razdoblja brzog rasta u Ranoj Crkvi. To razdoblje mira i porasta pripremio je vjernike za kušnje koje su ubrzo uslijedile. Stjepanova smrt označila je početak progona Crkve i ilustrirala poziv Kristovim sljedbenicima da ostanu vjerni čak i do smrti. Otkrivenje 2:10

Izvorno odabran da pomogne u služenju praktičnim potrebama zajednice, Stjepan se pokazao kao čovjek iznimne duhovne snage i talenta. Opisan je kao „pun vjere i Duha Svetoga“. (Djela 6:5) Njegova vjera, ljubav i revnost za Gospodina učinili su ga učinkovitim svjedokom Istine. Njegova mudrost i duh svetosti bili su toliko izvanredni da njegovi protivnici nisu mogli uspješno argumentirati protiv njega. Djela 6:10

Ne mogavši prevladati njegovo razmišljanje, njegovi su ga neprijatelji doveli pred Sinedrij lažnim i iskrivljenim svjedočanstvom. Iako se suočavao s optužbom koja bi mogla dovesti do smrti, Stjepan nije pokazao strah. Umjesto toga, njegovo je lice

odražavalo smirenost, čistoću i povjerenje u Boga. Izvještaj navodi da su svi koji su sjedili u vijeću „vidjeli njegovo lice kao lice anđela“. Djela 6:15

Stjepanov govor pred vijećem, zabilježen u Djelima 7:2-53, pokazao je i hrabrost i duboko poznavanje izraelske povijesti. U svojim završnim riječima jasno je optužio svoje slušatelje da se opiru Bogu i snose odgovornost za odbacivanje Isusa. (Djela 7:51-53) Umjesto da se pokaju, razbjesnili su se. Stjepan je ostao postojan čak i dok im je gnjev rastao. Dobio je viziju nebeske slave i izjavio je da je vidio Isusa kako stoji zdesna Bogu. Ova je izjava natjerala njegove tužitelje da prekinu suđenje i pogube ga kamenovanjem. Saul iz Tarsa bio je prisutan i dao je svoje odobrenje za taj čin. Djela 7:54-60

Dok je umirao, Stjepan se molio i za sebe i za one koji su ga ubijali, moleći da im se njihov grijeh ne pripiše. U tome je odražavao Kristov duh. Stih 60 opisuje njegovu smrt kao san. Stjepan je sigurno vjerovao u uskrsnuće i da će se u svoje vrijeme probuditi iz „sna“ smrti. Izraz „ležao je s ocima svojim“ pojavljuje se gotovo četrdeset puta u Starom zavjetu, a odnosi se na san smrti. Dok ga je mučio Sotona, Job je tražio olakšanje u snu smrti do uskrsnog jutra govoreći: „Oh, da me sakriješ u grob! Oh, da me pokriješ dok ne prođe tvoj gnjev! Oh, da mi odrediš vrijeme da provedem u grobu, a onda me vratiš!“ (Job 14:13) Isus je potvrdio Jobovu izjavu rekavši: „Svi koji su u grobovima čut će njegov [Sina Čovječjega] glas i izaći će.“ Ivan 5:28,29

Stjepanovo vjerno svjedočanstvo postalo je primjer za kasnije vjernike. Iako progonstvo može poprimiti različite oblike, poziv na vjernu patnju za Krista ostaje. Stjepan je bio prvi pobjednik kršćanskog

doba zabilježen u Svetom pismu nakon Pedesetnice koji je pronađen vjernim da sudjeluje u „prvom uskrsnuću“. (Otkrivenje 20:6) Neka nas njegov život i smrt ohrabre da govorimo s milošću, stojimo hrabro i držimo pogled uprt u Gospodina.

Pavao govori narodu

***Ključni stihovi: „I reče: Bog otaca naših izabrao te je da upoznaš volju njegovu, da vidiš Pravednika i da čuješ glas usta njegovih. Jer bit ćeš mu svjedok svim ljudima o onome što si vidio i čuo.“
Djela 22:14,15***

***Odabrani odlomak iz Svetog pisma:
Djela 22:1-21***

U današnjoj lekciji slušamo apostola Pavla kako pred svojom židovskom braćom u Jeruzalemu prepričava iskustvo svog obraćenja Kristu na putu za Damask. Božji izbor Savla iz Tarsa, čije je ime kasnije promijenjeno u Pavao, zbunio je Gospodinove učenike kada se to dogodilo. Postojalo je otvoreno neprijateljstvo između vođa Rane Crkve i Savla jer su ga poznavali samo kao progonitelja kršćana. Nisu cijenili da su ga njegovo rodno mjesto, obrazovanje i podrijetlo pripremili za njegovu posebnu misiju među poganima. Bio je rimski građanin, dobro obrazovan, duboko religiozan i iz farizejske obitelji. Bio je revan za Zakon i Božja obećanja Izraelu. (Djela 26:2-5; Filipljanima 3:4-6) Nije bio zao kako ga je Rana Crkva razumljivo smatrala, već iskren i pobožan u svojim djelima. Vjerujući da se kršćani protive Mojsijevom zakonu, Saul ih je progonio s dobrom savješću.

Budući da je Pavao bio iskren, ali duhovno slijep, Gospodin ga je zaustavio kako bi mogao promijeniti

smjer. Njegova revnost preusmjerena je s progona crkve na služenje Kristu i njegovim sljedbenicima. To nije bilo okretanje pokvarenog čovjeka, već ispravljanje poštenog. Bog će ga sada postaviti kao idealno prikladnog za propovijedanje evanđeoske poruke i Židovima i poganima.

Bog nikoga ne prisiljava na vjeru, već otvara svoju Istinu poštenim srcima. Saul je bio u krivu u prosudbi, ali ispravan u namjeri, pa mu je Gospodin otvorio oči. Na putu za Damask, prepričao je Pavao, jarko svjetlo s neba okružilo ga je i pao je slijep. Tada je čuo: „Savle, Savle, zašto me progoniš?“ Kad je upitao tko govori, odgovor je bio: „Ja sam Isus iz Nazareta, koga ti progoniš.“ (Djela 22,6-8) To pokazuje koliko se Krist blisko poistovjećuje sa svojim narodom. Progoniti njih znači progoniti njega. Ta Istina trebala bi voditi naše ponašanje prema svakom članu Kristova tijela.

Saul je odmah upitao: „Što da činim, Gospodine?“ (Djela 22,10) To je bila potpuna predaja njegove volje. Nakon što je shvatio Istinu o Kristu, bio je spreman dati mu svoj život. Isti odgovor trebao bi obilježavati vjernike i danas. Oni koji su nekada bili zaslijepljeni zabludama, ali su ipak iskreni, trebali bi odgovoriti Istini sa zahvalnošću, žarom i životom služenja.

Gospodin je poslao Saula u Damask, gdje je Ananija, cijenjeni i pobožni učenik, saznao da je ovaj novi obraćenik posebno odabran da nosi Kristovo ime pred poganima, kraljevima i Izraelom - i da pati za taj poziv. Saul nije vidio Krista u punoj božanskoj slavi, ali je vidio dovoljno da sa sigurnošću zna da je Isus uskrsnuo i proslavljen. (Djela 22:11-13) Ananija je bio taj koji je Šaulu izrekao riječi današnjih ključnih

stihova, postavljajući ga na misiju propovijedanja evanđeoske poruke kao „svjedok svim ljudima“.

Pavao je bio vjeran svjedok onoga što je vidio i čuo. Isto bi trebalo biti istina i za nas. Prvo moramo sami razumjeti Istinu prije nego što je možemo vjerno dijeliti s drugima. Poput Pavla, vjerujmo Božjoj volji dok svjedočimo poruci evanđeoske..

Biblijske studije

Lekcija za 23. kolovoza

Pavao potiče Timoteja

Ključni stih: "Zato te podsjećam da raspiruješ dar Božji koji je u tebi polaganjem mojih ruku."

2. Timoteju 1:6

Odabrani stihovi iz Svetog pisma:

2. Timoteju 1,1-14; 3:14,15

Iako apostol Pavao očito nije imao prirodne djece, njegovo nježno obraćanje Timoteju kao "svom vlastitom sinu u vjeri" pokazuje dubinu njegove naklonosti. (1. Timoteju 1,2) Sve je vjernike smatrao svojom duhovnom djecom, a taj je osjećaj bio posebno jak prema Timoteju, koji je dugo i vjerno služio uz njega.

Pavlove riječi današnje lekcije dobar su savjet svim kršćanima, a posebno onima mladima u Istini. Oni imaju još veći utjecaj na one koji su posvetili svoje živote Gospodinu i njegovoj službi i nastoje biti korisni kao njegovi propovjednici ili sluge u skladu sa svojim talentima i mogućnostima.

Ove su riječi bile upućene Timoteju dok je Pavao bio zatvorenik u Rimu, malo prije svoje smrti. Timotej više nije bio dijete, već možda oko četrdeset godina, nakon što je mnogo godina radio s apostolom. U vrijeme pisanja ovog pisma Timotej je služio crkvi u Efezu i tamo je primio poslanice koje nose njegovo ime.

Pavao se predstavlja podsjećajući Timoteja na svoje apostolstvo. Postao je svjedokom Gospodinova

uskrснуća tako što mu je bilo omogućeno vidjeti njegovu slavu osobu dok je bio na putu za Damask. Nakon toga, Pavao je dobio zadatak da objavi uvjete Božjeg obećanja života danog u Kristu Isusu. Djela 9:3-20; 22:14,15

Pavao spominje svoju čistu savjest pred Bogom, svoje stalne molitve za Timoteja i želju da ga ponovno vidi nakon rastanka u Efezu. (2. Timoteju 1:3,4) Znajući opasnosti koje prate istaknuti položaj, Pavao je poticao Timoteja da ostane ponizan, vjeran i utemeljen na Svetom pismu. (2. Timoteju 1:13) Trebao je čvrsto stajati u snazi koju Bog daje kroz svoju Riječ.

Pavao je također podsjetio Timoteja na iskrenu vjeru i pobožnost koju je primio od svoje majke i bake, potvrđujući da je ta baština postavila čvrst temelj u njegovu srcu. (2. Timoteju 1:5) Drugi stihovi naglašavaju da pobožni roditelji mogu postaviti temelje karaktera u svojoj djeci na kojima se mogu graditi korisni životi. Ponovljeni zakon 6:6,7; Izreke 22,6; Efežanima 6,4

Apostol je potaknuo Timoteja da u sebi “potakne dar Božji” — da ga ponovno zapali novom energijom. Također je upozorio Timoteja da ne prepušta strahu, podsjećajući ga da Božji duh nije duh straha, “nego snage, ljubavi i zdrave pameti”. (2. Timoteju 1:6,7) Takav duh proizvodi hrabrost, odanost Bogu i njegovom narodu punu ljubavi te mudru prosudbu u korištenju revnosti. Pavlova je želja bila da sva Božja djeca sve više steknu ovaj duh, kako bi se njihovi talenti neustrašivo i mudro koristili u Učiteljevoj službi.

U 2. Timoteju 3:14,15, apostol je podsjetio Timoteja da ga je Bog poučio i da je to učenje do njega došlo kroz "sveto pismo" Starog zavjeta i kroz riječi Isusa i njegovih nadahnutih apostola. Kao što je Timoteja ohrabrio Pavao, neka i nas ojačaju ove riječi ljubljenog apostola.

Lidija, prodavačica grimiza

***Ključni stih: „I neka žena imenom Lidija, prodavačica grimiza, iz grada Tijatire, koja je bila bogobojazna, slušala nas je. Gospodin joj je otvorio srce te je slušala i prihvaćala ono što je Pavao govorio.“
Djela 16:14***

***Odabrani odlomak iz Svetog pisma:
Djela 16:11-15,40***

Današnja lekcija odnosi se na uvođenje Evanđelja u Europu. Nakon Pavlovog prvog misionarskog putovanja, upoznao se sa Silom. Pavao je odlučio da je pravo vrijeme za drugo misionarsko putovanje kroz Siriju, Ciliciju, Derbu i Listru, a Sila mu se pridružio. Na tim su mjestima ojačali vjeru onih koji su već prihvatili Gospodina kroz apostolovo prvo misionarsko putovanje. Djela 15:40,41; Djela 16:1,4

Nakon dobrog uspjeha u misiji do ove točke, Pavao je namjeravao putovati na sjever i istok kroz Malu Aziju. Međutim, okolnosti su djelovale protiv ovog plana sve dok apostol nije zaključio da Gospodin sprječava te napore. U snu je Pavao vidio čovjeka odjevenog kao Makedonac, kako ga zove i govori: "Dođi u Makedoniju i pomози nam." Prihativši to kao božansko vodstvo, Pavao je odmah započeo putovanje koje ga je dovelo u Europu. (Djela 16:6-10) Ovo je bio nepogrešiv dokaz Božjeg nadzora nad svim interesima njegove Crkve.

Filipi, jedan od glavnih gradova Makedonije, bio je prvo mjesto u biblijskom zapisu gdje su se propovijedale dobre vijesti u Europi. Pavao i njegovi suputnici saznali su za malo vjersko okupljanje koje se održavalo svake subote uz rijeku izvan gradskih vrata. Bio je to molitveni sastanak i mjesto štovanja i druženja. Okupljeni su bili pretežno, ako ne i sve, žene. Djela 16:12,13

Među tim ženama bila je Lidija, za koju naš ključni stih kaže da je "klanjala se Bogu". "Prodavačica grimiza" odnosi se na njezino zanimanje proizvođačice boja. Boje su u davna vremena bile prilično skupe, a znanje o tome kako ih napraviti donosilo je financijsku dobit. Iz tog razloga se pretpostavlja da je Lidija bila financijski stabilna. Slušanje Pavla kako propovijeda Evanđelje ne samo da joj je otvorilo srce, prosvijetlivši oči njezina razumijevanja, već je bila i potaknuta da ga posluša u potpunom posvećenju. Zatim je to posvećenje simbolizirala krštenjem vodom, ona „i njezini ukućani“. Djela 16:14,15

Nakon što je primila Evanđelje, Lidija je koristila svoj dom i resurse u božanskoj službi pozivajući Pavla i njegove suputnike da ostanu kod nje. Gostoprimstvo nije smatrala teretom, već privilegijom. Primajući Gospodinove slugе, počastila je Boga i ojačala djelo Istine na tom mjestu. Djela 16:15

Lidijino gostoprimstvo uči poniznosti i pravilnoj duhovnoj uljudnosti. Pavao i njegovi suputnici nisu se nametali niti tražili podršku, iako su njoj i njezinom domu služili duhovnim stvarima. Ona je, s druge strane, iskreno inzistirala na pozivu, rekavši da ako je smatraju vjernom Gospodinu, trebaju doći u njezinu kuću. To pokazuje i njezinu iskrenu želju za

služenjem i pažljiv duh Pavla i onih s njim, koji su izbjegavali nametanje drugima.

Lydijin primjer pokazuje da Bog može koristiti jednu odanu osobu u mnogo većem božanskom uređenju. To nas podsjeća da nijedna iskrena služba nije premalena kada se čini za Gospodina. Pripremljeno srce, vjeran utjecaj kućanstva i gostoljubiv duh mogu postati kanali blagoslova..

Vizije od Gospodina

“Nisam bio neposlušan nebeskom viđenju.”

Djela apostolska 26:19

Tijekom vremena kada je Biblija bila u pripremi, mnoge Božje upute i upozorenja njegovom narodu, kao i otkrivenje njegovih planova i namjera, prenošene su putem „vizija“. Te su vizije često, ako ne i uvijek, bile čudesne prirode i toliko impresivne da nisu ostavljale nikakve sumnje u umovima onih kojima su dane da su pružene informacije od Gospodina.

Te vizije nisu dane da bi se zadovoljila znatiželja, već da bi oni koji ih primaju bili opremljeni za suradnju s Gospodinom u ostvarenju njegovih planova, bilo za sebe ili za druge, ili za oboje. U mnogim slučajevima, vizije se u Svetom pismu nazivaju „glasom“ Gospodina koji govori svom narodu. Dovoljan je pogled na Bibliju da se čovjeku učini dojmljivim važnost koju je Bog pridavao poslušnosti njegovom glasu i strašnim posljedicama koje bi proizašle iz neposlušnosti.

Vizije Starog zavjeta

Bog je govorio Noi ne samo da bi saznao za nadolazeći potop, već i da bi se pripremio za spasenje sebe i svoje obitelji. (Postanak 6:13-18; Hebrejima 11:7) Bog je također govorio Abrahamu u Uru, rekao mu o svojoj namjeri da blagoslovi sve obitelji na zemlji i dao mu upute da napusti svoj narod i ode u zemlju koju će mu pokazati. Blagoslovi

koji će proizaći iz ovog kontakta s Gospodinom ovisili su o Abrahamovoj poslušnosti tim uputama. Postanak 12:1-3

Bog se objavio Mojsiju kod gorućeg grma i ovlastio ga da bude veliki osloboditelj svog naroda. Čak je i tlo na kojem je Mojsije stajao u vrijeme kada mu je dana vizija postalo sveto, odnosno posvećeno, jer ga je Bog koristio kao mjesto gdje je svom slugi davao informacije o tome što želi da učini. (Izlazak 3:1-10) Ako je Mojsije od tada nadalje želio uživati stalnu Gospodinovu naklonost, nije imao drugog izbora nego poslušati viziju.

Prorok Izaija dobio je viziju u kojoj je vidio Gospodina „visokog i uzvišenog“. (Izaija 6:1,8) U toj viziji Izaija je čuo Gospodina kako pita: „Koga da pošaljem i tko će ići za nas?“ Prorokov odgovor bio je: „Evo me, pošalji mene.“ Ova je uputa bila značenje većine vizija kojima je Gospodin u davna vremena udijelio svoj narod, iako nisu uvijek bile tako jasno navedene.

Vizije Novog zavjeta

Najznačajnija vizija spomenuta u Novom zavjetu bila je ona dana Ivanu Krstitelju u vrijeme Isusova krštenja. Ivan je vidio Duha Božjega kako silazi na Isusa i čuo je „glas s neba koji govori: ‘Ovo je Sin moj, Ljubljeni, u kojem sam jako mio.’“ (Matej 3:16,17; Ivan 1:31-34) Ovdje je, u dobi od trideset godina, Isus započeo svoju zemaljsku službu. Došao je izvršiti volju svog Nebeskog Oca - sve što je bilo napisano u „svezku knjige“, Starom zavjetu. (Psalam 40:6-8; Hebrejima 10:5-9) Sve upute napisane u Starom zavjetu za vodstvo Učitelja zabilježene su pod izravnim nadahnućem Duha

Svetoga. Nije bilo nikoga tko bi protumačio njihovo značenje. Čak i da bi savršeni Isusov um shvatio njihovu važnost, bilo je potrebno da mu se da posebna objava - vizija - i upravo je njome bio blagoslovljen kada su mu se otvorila nebesa.

Isus je došao učiniti stvari koje su bile napisane o njemu. Kada mu je otkriveno njihovo značenje, on se bez oklijevanja prihvatio zadatka njihovog izvršenja. Po kakvu je cijenu Isus poslušao nebesku viziju! Razdoblje njegove službe bilo je kratko, a svaki dan naporan. Neprijatelji su ga vrijeđali, prijatelji su ga krivo shvaćali, a veliko "protivrečenje grešnika" konačno je rezultiralo njegovim uhićenjem, suđenjem i okrutnim raspećem. (Hebrejima 12:3) To je bilo značenje vizije. Isus je trebao biti odveden "kao janje na klanje". (Izaija 53:7) Trebao je dati svoje tijelo „za život svijeta“. (Ivan 1:29; 6:51) Trebao je biti „čovjek boli i vješt u žalosti“. (Izaija 53:3) Bio je poslušan svom Nebeskom Ocu u svim tim teškim iskustvima. Naučio je što znači biti poslušan čak i kada prolazi kroz teška iskustva patnje. Hebrejima 2:10; 5:8

Kako bi nadoknadio cijenu poslušnosti, Učitelj je iskusio i bogatu nagradu čak i dok je polagao svoj život. Mir i radost koje je iskusio više su nego nadoknadili žrtvu koju je podnosio. (Ivan 14,27) Doista, upravo mu je to omogućilo da poslušna „zbog radosti koja je bila pred njim“ i da podnese „križ, prezirući sramotu“. (Hebrejima 12,2) Istina, to je bila buduća radost; ali iščekivanje istih i njegovo potpuno povjerenje da će primiti obećanu nagradu dali su Isusu sadašnji mir i radost koju svijet nije mogao ni dati ni oduzeti. Dakle, iako je bio „čovjek boli“, nesumnjivo je bio u miru sa svojim Nebeskim Ocem.

„Radost Gospodnja“ bila je njegova snaga.
Nehemija 8,10

Pavlova vizija

Saul iz Tarsa oduvijek je bio revni Božji sluga, iako je u početku krivo shvaćao što Gospodin želi da učini. Upravo je na zadatku pogrešno usmjerene službe bio počašćen onom otkrivajućom vizijom spomenutom u našem uvodnom tekstu, a o kojoj je kasnije svjedočio da nije bio neposlušan. Upravo je ta vizija zaustavila Šaula na njegovom pogrešnom putu. Otkrila mu je mjesto koje je trebao zauzeti kao supatnik s Kristom i zadatak koji je trebao izvršiti kao apostol poganima. Djela 9:1-16

Što se tiče Pavlove zemaljske službe za Krista, možda najkraći sažetak njezinih dubokih implikacija za Pavla dan je u izjavi Ananiji, kada mu je Gospodin u viziji naložio da kaže Šaulu kakve će velike stvari pretrpjeti za njegovo ime. (Djela 9:16) Poslušnost nebeskoj viziji značila je mnogo patnje za Pavla. (2. Korinćanima 11:23-28; 12:7-10) U tome se radovao, jer je vizija otkrila da ima privilegiju patiti sa svojim Učiteljem u velikom mesijanskom cilju. Kološanima 1:24

Te su patnje došle zbog njegove poslušnosti viziji - poslušnosti u objavljivanju drugima onoga što mu je Gospodin čudesno otkrio. Nakon što je Agripi izjavio da nije bio neposlušan viziji, Pavao je dodao: „Propovijedao sam najprije onima u Damasku, zatim u Jeruzalemu i po svoj Judeji, a i poganima, da se svi pokaju za svoje grijehе i obrate se Bogu - i da dobrim djelima dokažu da su se promijenili.“ (Djela 26:20) „Zbog tih razloga“, objasnio je Pavao kralju, optužili su ga njegovi sunarodnjaci Židovi. (Djela

26:21) Rezultat je bio da su ga i dalje progonili i Židovi i pogani sve dok konačno nije završio svoj zemaljski put. 2. Timoteju 4:7,8; Djela 20:17-25

Budući da je Pavao imao bezuvjetnu vjeru u Gospodina i znao je da ništa neće biti dopušteno da uđe u njegov život što nije za njegovu najvišu duhovnu dobrobit, uživao je u odmoru uma i srca. Međutim, nije imao odmora od neodoljive hitnosti da položi svoj život u poslušnosti nebeskoj viziji. Bilo u židovskim sinagogama, u poganskim hramovima, na brodu ili u zatvoru, jedina strast njegova života bila je prenijeti drugima značenje te nebeske vizije. Znanje koje mu je bilo otkriveno bilo je da je Isus Krist i da je nada i crkve i svijeta usredotočena na njega kao Otkupitelja. Vizija je dalje identificirala Krista kao onoga koji će vladati dok se svi neprijatelji ne polože pod njegove noge, čak i veliki neprijatelj smrt. 1. Timoteju 2:5-7; 1. Korinćanima 1:23; 15:25,26

Pavlova vjernost nije završavala svjedočenjem o Kristovom Evanđelju. Bio je revan u svojoj službi braći i nije se ustručavao objaviti im „svu volju Božju“. (Djela 20:27) Bio je vjerni branitelj vjere i otvoreno se protivio duhu tjelesnosti u crkvi. Naglasio je da je Krist prava glava crkve i da je neprimjereno da njegova braća kažu: „Ja sam Pavlov“ ili „Ja sam Apolonov“. 1. Korinćanima 3:4

Kraj doba

Proročanstva Pavla, Petra i Ivana uvjeravaju nas da će Gospodinov narod na kraju sadašnjeg doba biti blagoslovljen povećanim razumijevanjem Božjih planova i namjera. Učiteljevo vlastito svjedočanstvo je u istom smislu. Opisujući način svog povratka i

Druge prisutnosti, Isus je rekao: „Kao što munja [grčki: jarki sjaj] dolazi s istoka i sja do zapada, tako će biti i dolazak [grčki: prisutnost] Sina Čovječjega.“ (Matej 24:27) Kako je lijep lik izlaska sunca, koji je Isus koristio kako bi ilustrirao postupno svitanje svjetla Istine u dan svoje prisutnosti. Iako je ovo svitanje bilo postupno, na kraju će puni i jasan sjaj njegove prisutnosti protjerati tamu svakog zla, neznanja, praznovjerja i grijeha. Iako smo uvjereni da će na kraju, i kao rezultat Učiteljeve prisutnosti, „spoznaja slave Gospodnje“ ispuniti cijelu zemlju „kao što vode prekrivaju more“, Učiteljevi vlastiti učenici prvi su obasjani svjetlošću njegove prisutnosti. Habakuk 2:14

Koristeći daljnju ilustraciju Istine koja će biti dana domu vjere na kraju doba, Isus je objasnio da će im, kada se vrati, poslužiti „hranom u svoje vrijeme“. (Matej 24:45-47; Luka 12:37) Zajedničko svjedočanstvo Isusa i apostola otkriva da bi Gospodinov narod u ovom vremenu trebao očekivati blagoslov daljnjim razumijevanjem Istina zapisanih u Bibliji. Međutim, u Svetom pismu nema ničega što bi ukazivalo na to da će ovu viziju posljednjih dana Bog dati na čudesan način kao u prošlosti kada je obasjavao umove proroka, apostola i našeg Gospodina Isusa. Daljnje vizije ove vrste više nisu potrebne, jer su svi Božji planovi i namjere sada zabilježeni u Svetom pismu.

Imamo razloga vjerovati da je posebno razumijevanje Božje Riječi dano njegovom narodu na ovom kraju doba i na način naznačen u proročanstvima. Ono što moramo otkriti jest je li to razumijevanje doista Božji plan i vizija koja je uglavnom bila izgubljena iz vida tijekom mnogih

stoljeća mračnog doba. Moramo ispitati je li to u skladu s obećanjima i proročanstvima Božje Riječi.

Božji plan

Imamo li mi, dakle, u ovom sadašnjem vremenu poruku Istine? Kada je riječ o razumijevanju cijelog Božjeg plana za ljudsko otkupljenje i spasenje, ne možemo pravilno prosuditi Istinu od zablude jednostavnim ispitivanjem jedne ili čak nekoliko pojedinačnih točaka doktrine. Ono što prvo moramo prepoznati jest središnja tema Božjeg plana i veliki cilj kojem vodi svaki detalj tog plana. Što izlazi na vidjelo dok istražujemo proročanstva i obećanja Božje Riječi? To je činjenica da Bog namjerava uspostaviti kraljevstvo ovdje na zemlji koje će ugušiti pobunu palog čovječanstva protiv njegove suverene volje i da čovječanstvo, prihvaćajući Božju odredbu života po Kristu, može biti obnovljeno do savršenstva i živjeti vječno.

Isus je sažeo ovu veliku temu kada nas je naučio moliti: "Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja na zemlji kao na nebu." (Matej 6:10) Prorok Izaija otkriva da ostvarenje ove božanske svrhe ne ovisi o krhkoj tjelesnoj ruci, već da će „vlast biti na njegovu [Isusovom] ramenu“ i da će „revnost Gospodina nad vojskama to učiniti“. Izaija 9:6,7

Ova velika tema prožima Božju Riječ. To jednostavno znači da je božanska svrha nacrt onoga što će Bog učiniti za konačni blagoslov čovjeka. Crkva je stoljećima otpala od ove temeljne Istine Biblije. Umjesto da se moli i čeka da Božje kraljevstvo vlada i blagoslovi svijet, postupno je uspostavljeno ljudsko kraljevstvo ujedinjenjem crkve i države. To se zvalo kršćanstvo i, iako su moć i

utjecaj tog sustava sada mnogo manji, temeljno načelo na kojem je bio utemeljen i dalje upravlja razmišljanjem i postupcima onih koji nisu prosvijetljeni Božjom svetom riječju. Čini se da je to načelo da ako čovjek ne učini Božje djelo za njega, ono se uopće neće učini. Rezultat toga je da su mnogi trenutno slijepi za činjenicu da Bog ima plan za blagoslov naroda i da će taj plan provesti bez obzira na ljudsku pomoć.

Razočaravanje - zatim razumijevanje

Prije velikog otkrivenja Istine na ovom kraju doba, istraživači proročanstava, poput Williama Millera i drugih tijekom prve polovice devetnaestog stoljeća, otkrili su, znakovima vremena i određenim proročanstvima, da je povratak Učitelja blizu. Međutim, pretpjeli su razočaranje u svojim očekivanjima zbog nemogućnosti da razumiju način Kristovog povratka, pretpostavljajući da će doći kao čovjek s otiscima čavala na rukama i nogama. Previdjeli su činjenicu da je dao svoje tijelo za život svijeta i da je uskrsnuo od mrtvih kao slavno božansko biće, nevidljivo ljudskim očima. Stoga, kada se vrati, bit će nevidljivo prisutan, "kao lopov", neprepoznat od svih osim onih koji su "bdijeli" i primjećivali ispunjenje proročanstava. Otkrivenje 16:15; Matej 24:42,43

Not too long after, in the latter half of the 1800's, a group of earnest students of the Bible had, over a considerable period, studied the prophecies. One of the great Truths which became clear because of that study was the object of the Lord's return. The Scriptures showed that he was to return to restore mankind to life, not to destroy the earth, and that the prophetic end of the world was in reality the end of

the present evil social order, and the establishment of a new order, a “new heavens and a new earth, a world filled with God’s righteousness.” (2 Peter 3:13) In Acts 3:20,21, the Apostle Peter spoke about the plan of God that was to be accomplished through and by Christ during his Second Presence. He described it as “times of restitution of all things,” and adds that it was this of which God had testified “by the mouth of all his holy prophets since the world began.” This was the voice of God—the vision—as heard and made manifest to Peter and to us by the prophets.

The Vision Today

The vision of Truth that has reached us today in God’s appointed way, and in which we are rejoicing, is all-comprehensive. It embraces the meaning of all the great visions which God gave to his people in ancient times. Noah may not have understood this vision as we have it today or realized that his experiences concerning the ending of that world prefigured the “days of the Son of man” in which we are now living, nearing the end of this “present evil world.” (Matthew 24:37-39; Galatians 1:4) Yet it was a blessed thing for Noah to be informed of the coming flood and to be granted the privilege of service that he had in connection with it.

How Abraham must have rejoiced when God informed him of his purpose to bless all the families of the earth through his seed! He did not know, however, that this “seed” of blessing was to be a faith seed made up of Jesus and his body members who suffer and die with him that they might live and reign with him. Galatians 3:16,27-29

Moses was awe-inspired when he saw the burning bush and heard the voice of God instructing him to take off his shoes, for the place on which he stood was holy ground. He learned that he was to be the deliverer of his people from Egypt and to be their lawgiver. He was given little insight, however, of the greater deliverance that was to come to all mankind, and of the reconciliation of both Jews and Gentiles to God under the terms of the New Covenant. While it is true that Moses prophesied that one greater than he was to come, like the other prophets of the Old Testament, it is doubtful if he understood very clearly the implications of this and others of his prophecies. Deuteronomy 18:15-19; Acts 3:22-26; Acts 7:37; Hebrews 12:18-24

Isaiah saw the Lord "high and lifted up," and he was inspired with the sight to do the bidding of such an exalted and holy one, but his vision of God did not fully reveal the glories of the divine character as we see them today. Isaiah did not understand, as we are privileged to do, the marvelous depth and harmony of God's attributes—his wisdom, justice, love, and power - so aptly represented in the "seraphims" that he saw in his vision. Isaiah 6:1-8

Kad su se Isusu otvorila nebesa, otkriveno mu je značenje starozavjetnih proročanstava o svrsi njegove zemaljske službe - da će patiti i umrijeti za čovječanstvo. Tada nije bilo moguće u potpunosti iznijeti te stvari svojim učenicima, jer, kako je Isus rekao, nisu ih mogli "sada podnijeti". (Ivan 16,12) Kad im je kasnije Isus otvorio Pismo o značenju svoje smrti, njihova su srca gorjela u njima dok su stjecali bolje razumijevanje tih stvari. Luka 24,32

Na Pedesetnicu je značenje vizije prošireno i uključivalo "poziv" crkve. (Djela 2,36-39) Tada su Kristovi sljedbenici potpunije saznali o svojoj privilegiji da pate i umiru s Učiteljem, te da tako sudjeluju u "boljim žrtvama" ovog doba. (Hebrejima 9,23) Ova dragocjena Istina također je bila izgubljena iz vida tijekom mračnog doba, ali dio je slavne vizije kojom smo danas blagoslovljeni.

Vizija kojoj Pavao nije bio neposlušna bila je slavna u svim svojim implikacijama. U njoj je vidio da je Božji plan napredovao te je uključio pogane i ponudio im priliku da postanu sunasljednici sa Židovima u kraljevskim obećanjima. (Efežanima 2:11-22) Kasnije je Pavao dobio i druge vizije. Bio je „uznesen do trećeg neba“ i u „raju“ - „nova nebesa i novu zemlju, u kojima prebiva pravednost“ - i vidio je stvari o kojima nije smio govoriti jer tada nije bilo pravo vrijeme. (2. Korinćanima 12:1-4; 2. Petrova 3:13) Danas i mi možemo vidjeti, okom vjere, „treće nebo“ i znati što je Pavao vidio u „raju“. Vidio je Božju namjeru buduće restitucije ostvarenu i cijeli ljudski rod kako živi u svjetskom Edenu savršenstva života i mira na zemlji. (Izaija 51:3; Ezekiel 36:33-36) Pavlu nije bilo dopušteno izjavljivati što je vidio, ali naša vizija nas poziva da cijelom svijetu kažemo blagoslovljenu vijest o Kristovom kraljevstvu koje će se uskoro uspostaviti! Matej 24:14; 2. Timoteju 4:2

Odgovornost za istinu

Kao što smo primijetili, kada je Bog u davna vremena davao vizije svojim slugama, to su bili nalogi za službu. Isto je i u vezi s vizijom Istine kojom nas je Bog obdario. Postoji nešto što mi možemo učiniti po tom pitanju. To je za nas također nalog za službu, kao i nalog koji uključuje uvjete i kvalifikacije koje

moramo ispuniti da bi naša služba bila „sveta, ugodna Bogu“. Rimljanima 12:1

Želimo da se naše ruke koriste u Božjoj službi. Želimo da naše noge budu brze u nošenju poruke božanske ljubavi da „utješe sve koji tuguju“. (Izaija 61:2) Želimo koristiti svoje usne i jezik da bismo govorili o njegovoj ljubavi. Doista, ako usvojimo pravi duh vizije, htjet ćemo da sve što posjedujemo bude korišteno u Božjoj službi. "Ništa, Gospodine, ne bih uskratio", reći ćemo onome koji je otvorio oči našeg razumijevanja da vidimo njegovu slavu. Rado ćemo mu posvetiti sve svoje.

Sve je to uključeno u našu punu poslušnost nebeskoj viziji. Pavao je napisao da bismo trebali "svaku misao" dovesti u poslušnost Kristu. (2. Korinćanima 10,5) Ništa manje od ovoga neće biti u potpunosti ugodno Gospodinu. Krist je rekao da bismo trebali pustiti da naše svjetlo sja i, osim toga, naveo je mnoge kvalifikacije pravednosti koje će naše nošenje svjetla učiniti prihvatljivim Bogu. (Matej 5,16; Filipljanima 2,15) Stoga se potpuno prepustimo sili Istine i, u svojoj poslušnosti viziji, radujemo se svim iskustvima koja mogu proizaći. Vrijeme je kratko. Budimo vjerni dok nam je još prilika..